

(המשך מעמוד 14)

כמו מהגר, לא מכניס כלום. הוא רק מגריל את הוצאות של אלה שנשארו, כי הוצאות, שברובן הן כבועות, מתחלקות במספר יתר קטן של משתתפים.

את החשבון הזה מכירה, כמוכר, השיטה. היא חיה ממנו. יותר כדאי לה, כלכלית, לסייע לתושב ישראלי בן 21 לרכוש דירה, מאשר להוציא אותו ממעגל נסחטי המס, ולשלם לו כסף כדי שישבו לשם. הם לא עושים את זה. הם מפסידים כסף, כדי שאנשים יהגרו מפה.

הם רוצים גם שמי שיצא, לא יחזור.

הפיתוי

הישראלים הרוצים מכהן, מניסים, ברובם, להגיע לאמריקה. הרוב מצליח, ומתחיל להכות שורשים במולדת החדשה של הילדים שלו. הישראלי המהגר יודע שהוא לעולם לא יתאקלם, ממש, בחברה האמריקאית. והוא נידון לסיים את חייו כזר בחברת זרים כמוהו.

אבל הוא גם יודע שאין בעולם המערבי דור שני של יהודים עניים. רק בישראל, המורכבת מעשיריון אחד והרבה עניים, קיים דור שלישי של מצוקה יהודית.

הוא רואה שבנו הופך לאמריקאי אמיתי. לפעמים הוא שמה, לפעמים הוא מתעצב. לפעמים הוא נזכר בישראל. ככל שהוא נמצא יותר זמן באמריקה, פרטי החיים הקשים בארץ מתעמעמים בתודעה, ורק הזיכרונות הטובים מצפים את העיניים בימים של קור ניריווקי, כאשר כל התגויות מפוצצות בעציאשוח, והילד רוצה לשים עץ בבית, כמו כולם. לא תמיד כריסמס נופל על חנוכה, ולא תמיד אפשר להתחכם.

הוא פותח את ישראל שלנו שנראה כמו תעודת-פטריו של משהו שלא יחזור אף פעם, ומצלצל לארץ. הוא עושה את זה מהבית, כי הם כבר גילו את הפטנט של הישראלים המטלפים מתאים ציבוריים, וחסמו אותו. הארץ נראית יופי, כמו הטיירות בצנתנים אחרי 20 שנה, כשכל הטיירות וההשפלות נמחו, ונותרה רק תחושה הכף, הנעורים והאחווה.

יעקוב צור, שהוא שר-הקליטה, בטח יודע את זה. ואם הוא לא, אז בטח אמרו לו, לכן, הוא לא פונה אל הישראלי החוזר ככזה בנקודות האלה. כל משרד-פירסום אמריקאי היה מכין לו קמפיין, מסעית-עמולה להחזרת ישראליים הביתה, שהיה בנוי על געגוע, על שייכות, על חיזוק תחושת ההזדהות. צור לא יכול לשנות את השיטה הישראלית. משרד-הקליטה הוא הזורטר שבמשרד-ההמשלה. אין לו תקציב-פעולה. הוא אינו יכול לבנות בתים, לתת תעסוקה, לשים פקיד מחיד בכל משרד הנותן שרות. צור לא יכול לעשות את זה, אבל הוא יכול לזרוק שהפניו של הישראלי בחו"ל את פרץ הימשן, כמו לנסוף הגולה של טרניוויבוסקי, שהסכים לחזור למרדת רק אחרי שהשליח הטיח בו את הפרח שהפעיל את כלות הגעגוע למהות, לזהות הראשונית.

המשרד לקליטת-עליה לא רוצה להחזיר אנשים הביתה, לכן הוא מפיק בחו"ל רפית-עמולה שישאירו את הישראלי המהגר בחו"ל.

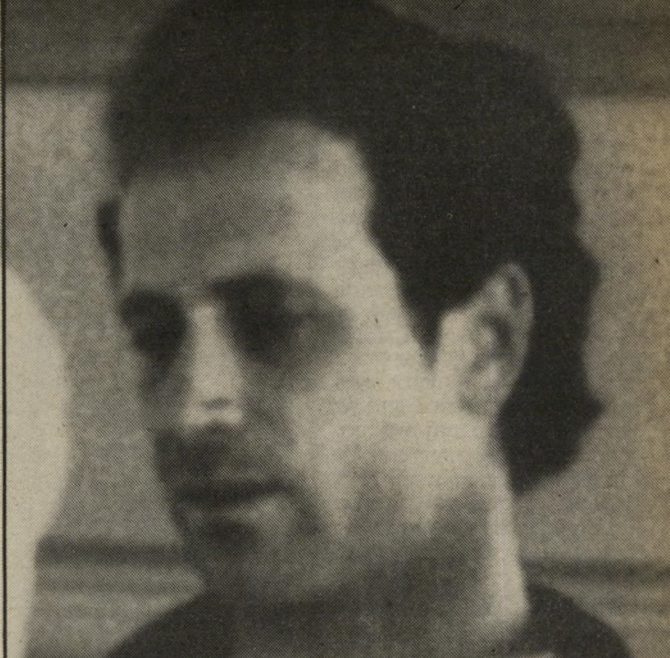
מצפים לך בבית

המשרד להשארתי המהגר הישראלי בחו"ל, הקרא בלשון האורולית המקומית. המשרד-לקליטת עליה, הוציא חוברת לישראלי בחו"ל. קוראים לחוברת מצפים לך בבית. החוברת מאוד הצליחה, וכמעט אף ישראלי אחד אינו חוזר לארץ. זאת הסיבה לכך שהחליטו במשרד להמשיך את מומנט ההצלחה, והחברת הודפסה במהדורה שנייה.

החוברת הזאת נועדה להשאיר את הישראליים בחו"ל. היא נועדה לרכא כל תחושת געגוע, כל רצון לחזור ול-לשלב בחייהם בארץ, שמנגה נמלט ה מהגר. לא יכול להיות הסבר אחר לחזרת כליכך גרועה, דיכאונית וטרנית, המופנית לקהלי-יעד.

אונס ביום כיפור

ברור לחלוטין כי המתלוננים אינם נקיים ממעשי-עבירה, ומעורבים בפריוקציה הגוררת את הנאשם לביצוע מעשים שאולי קשה לו לא לעשות. תם, כתב השופט. הקטינה שנכשלה כערות שקר אחת לפחות על אונס, מתעעתת בנאשם וכמישפחה, המישיך השופט. כלפי מישפחה המתמוגז והקנאית היא מבקשת להיראות כשיהתימה השומרת מיצות-היהדות, המוקפת ומטורדת על-ידי הנאשם פעם אחר פעם. אלא שכפועל היא אוהבת אותו, או לפחות נמשכת למגע עמו. היא מקיימת יחסים מלאים ביום-כיפור, דבר שכבר קרה לה כנראה גם קודם. היא מתלוננת על אונס כאשר מתגלה הדבר לכני מישפחה. אלא

נאשם בךודיד רומיאו ויוליה ביבנה

ריגשותיה אליו בשלוש שפות. אני אוהבת אותך, איי לאב יו, ז'ה טאם.

מיסכנות ומסוכנות

ינואר השנה התלקחה המריבה בין המישפחות מחדש. אני נעצר באשמת אלימות ותקיפת אחיה

גלל שכמותה נענשו בפלי-ליום גברים הרבה" אמר השופט שלי טימן על רונית (שם בדוי, השם האמיתי נאסר לפירסום) בת ה-16. למרות זאת עצר השופט את אבי כן דויד (24) ער תום ההליכים.

אבי מתגורר ביבנה ומכיר את ררנית. שהיא שכנתו, כבר שנים רבות. בין מישפחותיהם קיים סיכסוך ארוך,

הקטינה התלוננה בעמייים על אונס, וחזרה בה. הנאשם טוען שהכל עלילה, בגלל סיכסוך בין המישפחות

שוב היא משרדת מסר כפול לנאשם, על-ידי מישלוח מיכתב-אהבה, שבו ביקשה כי ייצור איתה קשר טלפוני. אחר כך היא מתפתה לצאת מתחום הפנימיה בה היא שוהה, ומקיימת שיחה של 45 דקות עם גבר, נוכח עיניהם של שומרי-המקום, ואחר כך מתלוננת שוב על אוימים והדחה.

על נערות מיסכנות, חסרות-ערך ומסוכנות כמותה, נכתבו כבר ספרים הרבה. ובגלל שכמותה נענשו בפלילים

של רונית, ואז התלוננה קרובה של רונית כי אבי בא למוסדה-רתי, בו היא לומדת, וניסה להדיחה לחזור בה מתי לונתה גדרו.

כשלב זה הוגש נגד אבי כתבי-אישום על בעילת-קטינה, תקיפת אי-חיה של רונית ונסיון להדיח את רונית. בגלל האשמה של הרחת בעדות, ביקשה התביעה לעצור את אבי עד תום-ההליכים. סניגורו, עורך-הדין יוסף שוהם, טען כי אין מקום לעצור,

המתלקח מפעם לפעם. אבל, למרות שינאת המישפחות, התאהבו הצעירים, והחלו נפגשים. לדברי רונית גם קיימו יחסים.

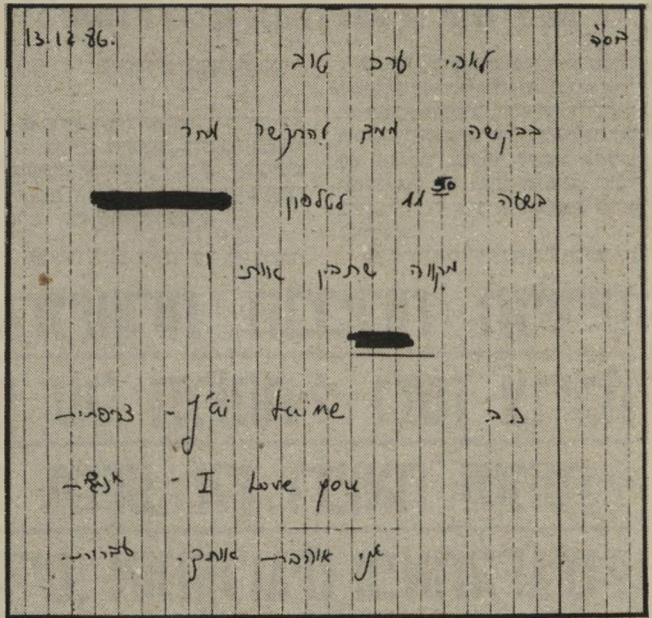
הוריה של רונית התנגדו בכל תוקף לחברות עם בן המישפחה השנואה, ודרשו ממנה להפסיק את הידידות. ביולי 1976 באה רונית למישפחת-יבנה והתלוננה כי אבי אנס אותה. הצעיר נעצר לשמונה ימים. הוא הכחיש הכל ודרש עימות עם הנערה. כאשר הפגישה המישטרה את השניים, נשכרה רונית והודתה כי לא היו דברים מעולם, וכי היא המציאה את כל סיפור האונס בגל לחץ המישפחה. אבי שוחרר וחזר לעבוד במאפיה ביבנה.

כינתיים התלקח הסיכסוך המישפחתי הישן מחדש, ופרצו נזירות וקטטות בין שתי המישפחות. למישטרה הוגשו תלונות על אלימות ותקיפת משני הצדדים. במוצאי יום-הכיפורים הגיעה רונית שוב למישטרה, ובפיה הסיפור המוכר. היא התלוננה כי במישפחה נפגשו עם אבי בבית גטוש והוא אנס אותה.

רונית לא הכירה את התלונה הקודמת שלה, ואבי נעצר שוב. הוא זעק וצעק וסיפר את סיפור התלונה הקודמת. ודרש כי ישחררו אותו. השופט שרן בעניין ביקש את החומר על ה"אונס" הקודם, ושיחרר מייד את החשוד. השופט גם הביע כעס על המישטרה, שלא הביאה לפניו את סיפור התלונה הקודמת.

לא עבר זמן רב, ושוב הופיעה רונית במישטרה והודתה שלא היה כלל אונס ביום-הכיפורים. היא טענה כי קיימו יחסים עם אבי, אבל אמרה כי הכל היה בהסכמתה. אולם, מאחר שרונית היא קטינה עריין, נותר התיק פתוח באשמת בעילת-קטינה. אבי הכחיש גם את הבעילה.

חדשים אחרי יום-הכיפורים קיבל אבי מיכתב-אהבה מרונית. נפתק, שכראשו כתוב "בס"ד" (בסייעתא דשמיא), מבקשת הקטינה כי יתקשר אליה לטלפון שרשמה, ומוסיפה את

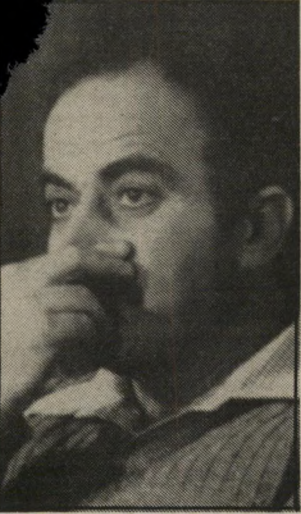

מיכתב האהבה של רונית. בס"ד, אני אוהבת אותך!

גברים הרבה, כתב השופט בהחלטתו. אולם לאחר שהראתה התובעת הגבר שניסה להדיח את רונית, השופט התרשם מאוד מטענות הסניגור, הנמרץ והידוען, כפי שכתב, ומתח ביקורת נוקבת על מישפחת רונית. הוא גם ביקש מהמישטרה לברר מה קרה לתלונת הקודמת.

מכיוון שהכל היה פרובוקציה של מישפחת הנערה, וכי איש לא זיהה את הגבר שניסה להדיח את רונית, השופט התרשם מאוד מטענות הסניגור, הנמרץ והידוען, כפי שכתב, ומתח ביקורת נוקבת על מישפחת רונית. הוא גם ביקש מהמישטרה לברר מה קרה לתלונת הקודמת.

בתורת-הפירסום של צה שלא יע... את המסר לעשן. זה המתוכננת שון, אבל שלילית תתי... אם אני אש... שמן, ואף נזול... אשיג את המטר... מה שעושה ה... קורא לישראל... כזאת שהם יזכ... זו חוברת חסר... מעיף, המפרטת... ישראלית את האיס... לים על הישראלי... קשה. הוועדה לתושבים... לאשר זכאות להלוואה... למי שהיה עצמאי או... עבודה כשכיר. זכאות זו... חוות-דעת של המחלקה... במשרד-הקליטה. המבקש

שר-קליטה צור

הלוואה, אך קודם תחזור הביתה! יצטרך להמציא פירוט של תוכנית ההשקעות, חשבונות פרופרמה, והווה של מיבנה לעסק. בקשה להלוואה אפשר להגיש רק לאחר חזרת הפונה ארצה.

זה הניסוח שלהם, זה המישרד שלהם. כל החוברת היא כזאת, אבל אפשר לנתח את הפיסקה הזאת: למישרד-הקליטה יש תקציב להלי-ואות עבור ישראליים חוזרים, שרוצים לפתוח עסק, יופי. אתה, הישראלי ב' חו"ל, רע לך שאנחנו עומדים לר-שותך, אבל, אומרת החוברת, קודם כל תחזור לארץ. אחר כך נראה.

הישראלי המתגעגע שקורא על הפיתוי האירי, מנסה להתגבר על קשיי ההבנה, כי הוא כבר לא רגיל לשפה כזאת — בארץ בה ילך בן 8 יכול להבין חוברת הדרכה להרכבה עצמית של חללית — ומפנענע לאט את השפה הישראלית הנשכחת. אפשר להגיש בקשה להלוואה רק אחרי שבאים לארץ. למה? שואל את עצמו הישראלי בחו"ל. הרי הם יכולים לבדוק אותי כאן, ולהגיד לי אם הם מאשרים לי הלוואה או לא? הם יכולים להגיד לי שההלוואה תעמוד לרשות רק אם אניע. את זה, ואמר לע... הישראלי, הייתי מבין, אבל קודם רוצים שאבוא, ורק אחר כך הם יאמרו לי לא?

החוצה

הצעיר הישראלי החי בחו"ל נדחף החוצה. הישראלי בחו"ל ממהר לחזור. משרד-הקליטה פונה, במיקרה הטוב, אל המהגר הכושל, שלא היכה איזשהו שורש בחוץ. הישראלי הזה הוא קהל היעד של מדינת ישראל, שמיום היוסדה הכריזה על עצמה כעל פתח-הגול של העם היהודי. מימרי ההגירה הצעירה מישראל הם

(המשך בעמוד 32)